

nogle penge og sige: Gør I det, så får I også nogle penge udbetalt. For jeg tror simpelt hen, at viljen mange steder mangler, og at man prioriterer anderledes. Man prioriterer ting, som er mere åbne, mere populære end det at tage sig af en gruppe, der er så tabubelagt, som de sindslidende desværre er.

Derfor er det vores opfattelse i CD, at man skal have mere håndfaste standarder. Vi er meget tæt på Enhedslistens synspunkt her om, at man må stille direkte krav, og vi vil gerne under udvalgsarbejdet eller i dag, hvis ministeren kan, have oplyst, hvad ministeren vil gøre i denne lokkepolitik mod de amter, der f.eks. ikke vil bruge den bevilling fra staten og dermed lægge penge oveni. Hvad vil man gøre dér? Der er jo ikke noget problem dér, hvor man vil bruge de penge, men der findes måske amter, der ikke vil det, og jeg vil da gerne vide, hvilke midler man har over for dem.

Vi mangler også en række andre ting i dette lovforslag. Vi vil gerne forsøge at få en paragraf ind om ungdomspsykiatrien. Det er uacceptabelt, at unge på 12, 13, 14 år bliver lagt på voksenpsykiatriske afdelinger. Vi mener faktisk, at der burde være forbud mod, at unge under 18 år kom på voksenpsykiatriske afdelinger. Vi er i hvert fald nødt til at berøre det problem.

Vi vil også forsøge at se, om vi ikke kan få noget ind om den skjulte tvang, den tvang, der jo i virkeligheden er: Hvis du ikke tager din pille, så får du ikke lov til at ringe mere. Hvis du ikke opfører dig ordentligt, så får du ingen udgang. Der er altså alt det dér, der er ødelæggende for en sindslidendes dagligdag på hospitalet, men som jo kan foregå, uden nogen egentlig kan føre kontrol med det. Jeg vil godt her bede ministeren overveje, om man ikke skulle udvide tvangsprotokollerne fra ikke kun at være fikseringer og tvangsmedicinering, men også til indgreb af denne type, sådan at vi i det mindste opnår, at det skal skrives ned og det skal begrundes, når man begynder at lave de indgreb i menneskers frihed. Jeg tror, det er meget udbredt rundtomkring.

Så er vi også nødt til at se på en klargøring omkring vagterne ved fikseringerne. Nogle af os gik jo rundt i den naive tro, at det hed 1:1, altså at når man var bæltefikseret, så skulle man have en fast vagt. Men vi har jo oplevet f.eks. på Nordvang – for så for en gangs skyld at nævne det lille søde sted igen – at man havde en vagt til fire personer. Og for at den pågældende skulle klare det hele, måtte den fjerde

ligge på et badeværelse, for ellers kunne en vagt ikke se efter det hele. Det er uacceptabelt. Jeg mener, vi skal stramme, sådan at det i virkeligheden hedder 1:1, hvad jeg mener var det oprindelige mål med det. Vi er nødt til at tage det op.

Og endelig vil vi godt advare lidt mod, at man tror, at man kan løse alle psykiatriens problemer via psykiatriloven. Det, vi skal gøre her, er, at vi skal regulere nogle situationer, hvor man bruger tvang. Men det ændrer intet ved, og det forbedrer intet ved det generelle psykiatriske system.

Det er nemlig helt andre problemer, der er der: Kassetænkning mellem amter og kommuner. Man udskriver folk, før de er raske, til ingenting, og når så de ingenting laver i kommunerne, så sørger man for, at de bliver tvangsindlagt igen. De drøner rundt i systemet som på en anden karrusel. Det er hele den kassetænkning, vi skal til livs. Det skal vi ikke gennem psykiatriloven, men det skal vi ved en egentlig revision af hele det her område.

Men man skal ikke tro, at det her vil løse andet end en række praktiske problemer i forbindelse med tvang og forebygge noget tvang, for det går ikke grundlæggende ind i de problemer, vi har i det psykiatriske system. Det vil jeg godt have sagt i dag. Hvis nogen tror, at de dagen efter, at det her lovforslag skulle være blevet vedtaget, kunne sige, at nu er Danmarks problemer på det her område løst, så må de altså tro om igen.

Dette er en lille flig, dette drejer sig om nogle forhold for nogle mennesker i en meget vanskelig situation, men det er ikke noget, der grundlæggende griber ind i det, der er vores hovedproblem, nemlig at man både i amter og kommuner har prioriteret arbejdet omkring de sindslidende så lavt, at man vil acceptere, at mennesker i det danske velfærdssamfund bliver behandlet på den her måde, som ingen uden for det system, der ikke har besøgt mennesker i det system eller har nærmet sig det og kigget på det, overhovedet vil tro foregår i det danske samfund i dag.

Så lad os få klaret det her og gerne med de stramninger, jeg har nævnt. Men lad os så fortsætte med at banke på og sige, at amter og kommuner altså ikke skal snyde sig fra den her opgave. Det er en gruppe mennesker i det danske samfund, der har brug for bevågenhed, og de første, der burde give dem den bevågenhed, er selvfølgelig det danske Folketing, og det er